

Miloslav Švandrlík
vypráví

Karel Kýr

Karel Kýr

MILOSLAV ŠVANDRLÍK
VYPRÁVÍ

Copyright:

Autor: Karel Kýr

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2014

ISBN:

978-80-87976-91-3 (ePub)

978-80-87976-92-0 (mobipocket)

978-80-87976-93-7 (pdf)

NĚKOLIK SLOV NA ÚVOD

Mnohé z nás, kteří jsme rádi četli knihy Miloslava Švandrlíka, bolestně zasáhla zpráva o jeho smrti. M. Švandrlíka jsem znal osobně. V roce 1988 jsme spolu udělali řadu rozhovorů. Dalo to na knížku, která se však po roce ztratila v jednom nakladatelství. Nějakým zázrakem se mi podařilo po těch letech „vyhrabat“ několik rozhovorů. V této knížečce je jich třináct, plus rozhovor s Jiřím Winterem -Nepraktou. Z mé strany jejich publikování považuji za pietní vzpomínku na autora, který již není mezi námi.

1. KŘTĚNÝ BOTIČEM

Pane Švandrlíku, všeobecně se ví, že zárodky umělecké tvorby musíme hledat v dětství. Bylo tomu tak i u vás? Pokud vím, narodil jste se v Praze...

Ano, narodil jsem se u Botiče, v Michli, blízko restaurace U Pešků. Jsem křtěný potokem, který ještě nebyl stokou. Když jsem se rodil, na dvoře našeho činžáku hrála kapela. Dneska už takové kapely nejsou. V Polsku jsem je viděl - víte, ty kapely podvorkové, co sbírají v průjezdech zlatůvky. No, a tatínek si myslel, že když hraje kapela, tak to nemůže být jen tak. Usmyslil si, že ze mne bude muzikant. Já jsem se narodil doma, protože tatínek se bál, aby mě v porodnici nezaměnili, i když později litoval, že se tak nestalo. Zatímco jiné děti měly normální hračky - vláčky, stavebnice a jiné-já jsem dostával předměty, které vydávaly nějaký rámus: bubínky, trumpety, malé housličky a tohle mě provázelo dosti dlouho. Učil jsem se u třech kapelníků na housle, pak jsem chodil do hudební školy, kde byl mým třídním profesor Jiří Pauer. A přesto se tatínek velmi spletl.

A dodnes vám to nezůstalo?

Ne, dávno nehraji na nic. V hudební škole jsem začal hrát na flétnu. Proto, že jsem měl masité rty. Houslista ze mne být nemohl, takže mne vytipovali na flétnu, ale ani to nevyšlo. Tíhl jsem spíše k divadlu, chtěl jsem být hercem, taky jsem studoval herectví. Byl jsem...

Se Štěpánkou Haničincovou...

Se Štěpánkou jsem byl nejen v ročníku, ale i v hereckém kroužku. Hrál jsem s ní jedinou milovnickou roli ve svém životě. Od té doby znám kdejakého herce, protože nás tehdy na DAMU byla dobrá stovka.

Čím byl váš tatínek?

Můj tatínek byl řidič a průvodčí Elektrických podniků. Byl vášnivým divadelním ochotníkem, miloval operetu. Nedal si ujít žádné představení v Tyláčku a já jsem také poprvé vystoupil ve třech letech. S operním repertoárem v Michli, v restauraci U Pešků, jsem stál na nálevním pultu a zpíval „Já mám devět kanárů“ a „Johanu s

dlouhejšma nohama“ a ještě nějaké písničky, které tenkrát letěly. Dostal jsem také svůj první honorář -to si dnes přesně pamatuji- dostal jsem korunu.

Což byly tenkrát peníze.

Jo, to byly tenkrát peníze. Daly se proměnit v košíček se šlehačkou nebo za dva indiány. V roce 1936 jsme se přestěhovali. Naši postavili malý domeček v Chodově u Prahy. To byla tenkrát vesnice na kraji světa. Tam jsem začal ve čtyřech letech hrát divadlo; začal jsem Kašpárkem, hrál jsem několikrát, později i Šmidru, a tak jsem se probojoval až k profesionálnímu divadlu. Dělal jsem ve Vesnickém divadle asistenta Alfrédu Radokovi.

Kdy to bylo?

To bylo... v třiapadesátém roce. A shodou okolností jsem Radoka seznámil se svým společníkem Jánem Roháčem, který pak dělal asistenta se Svitáčkem a Formanem v Bruselu při Laterně magice.

Ještě jednou se vrátíme do vašeho dětství. Mluvili jsme o vašem tatínkovi. A co maminka?

Maminka byla shovívavá, v ničem mi nebránila... s výjimkou pití alkoholu. Ale taky si nikdy nestavěla vzdušné zámky. Zato tatínek byl takový typ, že když jsem četl Káju Maříka a řekl jsem, že budu hajným, on hned začal snít: „No, takovej hajnej, polesnej nebo lesmistr-to by nebylo špatný.“ A když jsem chtěl být knězem církve československé, tak říkal: „No, kdybys to dotáhl na biskupa...“ Tatínek mě viděl stále někde nahoře, i když to často neodpovídalo okolnostem, nebo když to byly jen takové chvilkové nálady.

Vaše láska k fotbalu pochází také z dětství?

Už můj táta hrával trochu fotbal a hlavně mě jako dítě na něj vodil stále s sebou. Když slavil ČAFC Vinohrady čtyřicetileté výročí svého vzniku, a když na Spořilově hrála se Spartou a v neděli se Slavíi, samozřejmě nám ty zápasy nemohly ujít. Já jsem si říkal, že ta Čafka musí vyhrát, protože měla nádherný zelený dres. Byl jsem moc zklamaný, když velice výrazně prohrála oba zápasy. A pak jsem se dověděl, že nedaleko odtud hraje jiný klub v zelených dresech a ten to Spartě a Slavii občas natře. Nebylo to daleko od nás – šlo samozřejmě o Bohemku. Tedy to první ligové hřiště, kam jsem začal chodit, byl vršovický Dolíček.

V dětství u vás měla velkou úlohu muzika, divadlo, ale zatím jsem se nic nedověděl o literárních sklonech. Pokoušel jste se psát už v dětství?

Psal jsem posměšky na spolužáky, na kantory, vydával jsem ručně psané časopisy a na měšťance jsem dělal šéfredaktora oficiálního časopisu, rozmnožovaného cyklostylem. Bohatě ilustrovaný časopis se jmenoval Atom.

Zachoval se ten časopis?

Ano, ale já ho nemám. Nejsem pořádný člověk, dokonce mám málo z toho, co kdy napíši. Chybí mi dobrá polovina knížek, o scénářích ani nemluvě. Ale mám spolužáky...když jsme se setkali při padesátinách na oslavě, tak mi říkali, že Atom ještě mají a střeží ho jako oko v hlavě.